

Gáspár Ferenc

Vízen járni

Fenyegettek engem már sok mindenféleképpel. Fenyegettek a magyarságom miatt, aztán, mert ukrán tannyelvű iskolába jártam a Szovjetunióban, meg az átköltözés miatt. Pedig nálam elvőbb kommunistát ritkán találni. Mert, ugye átjönni, sem jöhetett onnan ide akárki! Én aztán kivettem magamért mindig. És akkor jönnek ezek az ifjancok, ezek a szakállas, hosszú hajú fiatalok, és azt hiszik, jobban tudnak mindent. Hogy az ő seggükből fúj a passzátszél! De majd én megmutatom nekik! Hogy megváltozik itt minden, azt mondják. Nem lesz kommunizmus, sem úttörő-szervezet, aminek egyébként én vagyok a vezetője. Meglátjuk. Mindenesetre a minap odamentem Gézához – nyilván hozzá, mert ő a történelem tanár –, hogy megkérjem, rendezze meg a rádiós megemlékezést november 24-re. Akkor lesz hetven éve, hogy megalakult a kommunista párt. Ezt még én is tudom, pedig érettségim sincs. É ő nemet mondott! F elhaborító! Majd mindjárt elmesélem. De előbb arról, hogy mit keresek én itt, egy budapesti általános iskolában? Hát, én vagyok az orosz tanár! Senki nem beszél olyan jól oroszul, mint én. Meg persze úttörő-vezető is vagyok, de ezt már mondtam. Nincs annál szebb, mikor április negyedikén, a kora tavaszi szélben lobogó zászlók alatt felsorakozik a sok kis úttörő és az egyikük, a legtalpraesettebb kiáll eléjük és jelent. Olyankor én is úttörő egyenruhát öltök, kezemet a sapkámhoz emelem és rámosolygok a kis disznóra. Mert csak eljátsszák, hogy cukik és bájosak, a mélyben mind egy igazi fürtelem! Erről meg vagyok győződve, és szívből utálom őket. Legalábbis a fiúkat. Onanizálnak folyton... A lányok, azok egészen mások...

– Csapatvezető pajtásnak jelentem a kétezer-kettes számú Kafka Margit úttörő csapat felsorakozott az ünnepségre! – ezt mondja a disznó.

És akkor elénekeljük a himnuszokat. Először a szovjetet, majd a magyart.

És aki nem rendesen viselkedik az ünnepély alatt, mondjuk, beszélget, vagy a tökét babrálja, azt behívatom a szertárba, és felhúszom a pajeszát, és amikor már a lábujjhegye alig éri a földet a gazembernek, akkor adom a pofont. Mert rendnek kell lenni. Hogy is változna meg minden... Hogy ezentúl majd nem lehet verni a gyerekeket. Eddig sem vertünk. Csak pofoztunk. Kivéve persze Csutkát, a tornatanárt, aki előszeretettel ugratta ki a békát. A rendetlenkedő kis féregnek oda kellett tartani a karját, ő meg rávágott a tenyere élével a bicepszére. A kis pöcsnek azonnal kiugrott a helyéről a bicepsze, vagyis a békája. Hogy a Csutka szadista lett volna? Nem hiszem. Egy hibája volt csak: leplezetlenül dugta a nyolcadikos lányokat. Még dicsekedett is velük a tanáriban. Hogy először a fenekükbe dugja be, aztán a szájukba. És élvezi, hogy szaros lett a pofájuk. Nem csoda, hogy kirúgták. Nekem kapóra jött, így az én nőügyeim el lettek mismásolva. Mondhatnám: háttérbe szorultak. Nem mintha annyira félttem volna...

Emlékszem, még egészen kezdő tanár koromban, megvárt az egyik a buszmegállóban. Legalább tizenhat éves volt – a bukások miatt mindig előfordultak túlkorosak az iskolában –, gyönyörű fekete haja a kebléig ért, és folyamatosan mosolygott. Magas volt, talán még nálam is magasabb.

– Maga is erre lakik tanár úr? – kérdezte vigyorogva, és kidüllesztette a mellét. Én zavartan nemet intettem, és szinte elrohantam a helyszínről. Nem fordultam hátra, mégis, még egészen messziről is az ő ledér kacaját hallottam.

A nevére már nem emlékszem.

Aztán teltek az évek és én jóval okosabb lettem. Már ötödik-hatodikban kiszemeltem a kislányt, aki majd a szeretőm lesz egyszer. Jó szemem volt ehhez, kiszúrtam őket. Megláttam a szemükben a fényt, az átlagnál vastagabb ajkukon az erotikus izzást. És akkor felajánlottam a szülőknél, hogy szívesen tanítom a gyereket angolra. Természetesen a lakásukon, mert ez nem egészen szabályos, tanár nem fogadhat el plusz pénzt, ez nem fér össze a szocialista erkölccsel. De ha nem tud róla senki... És hívtam a kislány mellé még két fiút is, hogy végképp minden gya-

nút eloszlassak. Megvettem velük az angol tankönyvet. Hogy én egy szót sem tudtam angolul? Azért ez nem igaz. Egyszer elmentem egy tanfolyamra, ott elmagyarázták, hogy mindent más-képpen ejtenek, egy-két alap dolgot megtanultam. Így aztán elkezdtem őket tanítani, lehetőleg már ötödikben, az év elején, hiszen azzal tiszttában voltam, hogy az alsó tagozat után most majd mindnek leromlik a tanulmányi eredménye. És akkor a bejedd szülők majd maguk kéri, hogy egyelőre ne a hasznavehetetlen angol nyelvet tanítsam, hanem inkább a fontosabb tantárgyakból korrepetáljam ostoba csemetéjüket. Úgy sem fogják soha megjegyezni, hogy az Old Firehandot „fájörhendnek”, a Death-et „desz-nek” mondják.

A korrepetálás meg ugye, csak addig fontos, amíg a fafejű nebuló nem hoz jobb jegyeket. Utána akár el is maradhat néha-néha. És néhány év múlva, mikor a zsenge kislányból érett nő serdült, a két fiúnak egyre sűrűbben mondtam le valamilyen hivatalos teendőre hivatkozva a korrepetálást, hogy a kislánnyal kettesben lehessenek.

A szülők kora délután még dolgoztak, és különben is megbíztak bennem. Párhuzamosan futtattam az ügyeket, előfordult, hogy két nyolcadikosom is volt, és három-négy ötödikes „csoportom”. Mert, ha az ember rászokik a lépes mézre...

Nem mondom, néha adódtak veszélyes helyzetek. Egyszer például éppen az ágyban örültünk egymásnak az aktuális démonommal, mikor becsöngetett a barátnője.

– Ne nyiss ajtót! – suttogom, de a barátnő egyre türelmetlenebbül nyomja a csengőt, félő, hogy fellármázza a házat.

– Muszáj, hogy beengedjem – surran ki mellőlem a szőke hajú tündér, én meg akkor veszem észre, hogy a ruhámat már a nappaliban szétdobáltam. Vörös képpel ugrok ki, hogy gyorsan összekapkodjak mindent, a szekrénybe csak nem bújhatok, de a másik lány már lép is be, elkerekedett szemekkel bámul.

A tündérem aztán gyorsan elintézi, oda adja neki a füzetét, a barátnő hiányzott tegnap, s pont az én órámról. Be akarja pótolni...

Nem mondom, hogy nem éreztem magam furán, de a fiatalkori szemérmességem már rég a múlté, kéjvágyam pedig egyre erősebb. Hacsak meglátok egy kislányt, a bájos arcocskáról azonnal eszembe jut a sima, hófehér has, lelki szememmel látom a meztelen, még alakuló kebleket, és odalent a rózsaszín, őszibarackra emlékeztető gyümölcsöt, mely csak énrám vár...

Mi tagadás, pedofil lettem. Nem érdekelnék a tizennyolc év felettiek. Talán túl sok volt a vizsautasítás az alacsony termetem miatt, talán másért, nem tudom, de nem foglalkozom ilyen fölösleges kérdésekkel. És ha lebukok, mint annakidején, amikor az apa feldúlt arccal rohant be az iskolába, hogy a liliumtiprásért számon kérjen, akkor megszarolom. Mindenkinek van vaj a fején, ahogy ezt egy humorista találóan megjegyezte. És én mindig igyekszem jó kapcsolatot ápolni kiskorú szerelmeim szüleivel. Eljárok hozzájuk, csak úgy, barátian. Kvaterkázunk, megiszunk valamit, aztán majd csak kibökik, hogy a begyükben van a rendszer. Hogy nem szeretik sem a Szovjetuniót, sem az elvtársakat. Hogy én vagyok az úttörővezető? Ez túlzottan nem érdekli őket, inkább azt gondolják, ezzel fedezem magam. Hogy én is úgy gondolkodom, mint ők. A mi kutyánk kölyke, vélik, biztosan a kárpátaljai származása miatt kellett elvállalnia az úttörővezetést. Még mindig jobb, mintha párttitkár volna... Ezt gondolják. Azt álmodom sem hinnék, hogy ügynök vagyok. Hogy csak az alkalomra várok. Az alkalom pedig akkor jön el, amikor in flagranti érnek a kislányukkal, és fel akarnak jelenteni. Akkor magyarázom el nekik, hogy én fogom feljelenteni őket az óvatlanul elhangzott rendszerellenes kijelentéseik miatt, ha sokat ugrálnak. Bebizonyítom, hogy csak rám akarják fogni az egészet. Viszont, ha csöndben maradnak, hálából bejuttatom a lányukat valamelyik jobb gimnáziumba, van, aki segít.

Ez persze nem igaz, de ettől mindig elgyengülnek. Utólag meg majd mosom a kezemet, mondván: másoknak is volt protekciójuk. Túl sok volt a jelentkező, úgy látszik. Vagy azt hazudom, hogy az én emberem már nem tanít abban a gimnáziumban. Most váltott, én nem is tudtam róla, nagyon sajnálom. És jót röhögök az egészen.

Most viszont úgy tűnik, jobban kell vigyáznom. Valami készülődik, valami földindulászerű ijesztő ízé, ami véget vet a biztonságos éveknél, az ünnepélyeknek úttörőruhában, a délutáni pásztorórának, a rózsaszín pinákkal való enyelgéseknek. A tartótisztem is ideges, legutóbb,

amikor a sarki kávéházban találkoztunk, egy újság mögé burkolózott, s nem vette le a kalapját. Pedig meleg volt, szeptember eleji kánikula.

– Ne ismerjen meg, Elek – suttogetta felém az újság mögül, s közben a cigarettáját szívta. – Üljön le ide, kissé féloldalt, és maga is vegyen egy újságot. Tegyen úgy, mint olvasna.

És mikor leültem, így szólt:

– Szörnyű idők jönnek, nagy változások. Még az is lehet, hogy a szovjetek is kimennek... Ne keressen a jövőben. Majd én jelentkezem, ha szükségem van magára. És felejtsem el mindent rólunk, meg a találkozásainkról. Én például magát soha nem láttam – mondta, és a pincérhez fordult: – Fizetek!

Na, akkor lett világos, hogy a kezembe kell vennem a dolgokat. Nem számíthatok ezentúl senkire, legkevésbé a pártomra. A szakállas Géza, ez a senki csak röhög a markába, még egy jó kis fejmosást sem kapott azért, mert azt mondta, hogy elég baj. Baj, hogy megalakult a kommunista párt. És nem csinálja meg a rádiós megemlékezést november 24-re. Próbálta volna ezt tíz évvel ezelőtt...

– Szóval, te ezt így gondolod – félig kijelentettem, félig kérdeztem.

– Így – felelt Géza és röhögött.

Azonnal bementem a főnöknőhöz.

– Eszter, kérem – mondtam neki –, tudna rám szakítani néhány perccel?

Így kezdődött. Hogy bemószeroltam a Gézát. Legalábbis azt hittem akkor, de semmi baja nem lett belőle.

– Mindenesetre, ezentúl, ha telefonon bejelentkezik, ne mondja azt, hogy maga az úttörővezető – intett az igazgatónő búcsúzóul.

– Hát mit mondjak? – értetlenkedtem.

– Okosabb maga annál, Szatmári elvtárs, hogy ilyeneket kérdezzen. És az elvtársat se mondja, én is ma mondom magának utoljára.

– Igazából reformátusnak kereszteltek Fancsikán, a szülőfalumban – mondtam, kis szünet után.

– Na, látja – veregette meg a vállam bizalmasan a főnöknő. – Tudja maga, mit kell tenni. – És még az ajtóból utánam szólt: – Ha túl akarjuk élni, ami jön, meg kell tanulnunk a vízen járni.

Ettől a naptól, ha felvettem a telefont az irodában, azonnal áldás, békességgel köszöntem. És ez jó volt, igen jó. Mert az orosz szakom természetesen megszűnt, angolul meg – mint már említettem –, nem beszélek, legfeljebb annyit, hogy this is a book, ami, őszintén megvallva édeskevés az üdvözöléshez.

Így aztán hamarosan igazgatóhelyettes lettem. Mindig tudtam, hogy van bennem spiritusz. Engem az Isten is főnöknek teremtett. A reformátusok istene. Néha álmodom róla. Nagy üres tér közepén ácsorog, és úttörő egyenruha van rajta. Szabályszerűen állok előtte és jelentek neki. Most én mondom, hogy a kétezer-kettes számú Kafka Margit úttörőcsapat, mert álomban én vagyok a kis úttörő.

Istennek egy idő múlva Lenin képe lesz, olyan mosolygós, mint a falon, a tanáriban. Lehajol és megsimogatja a hajamat. Aztán hirtelen obszcén szavakat súg a fülembe.

Erre riadok fel. Azért valami nem stimmel itt, gondolom magamban, és visszarévedek a régi szép időkbe, amikor még számolatlanul hemperegettem a rózsaszínű őszibarackokkal a paplanos ágyakban. Mert ugyan főnök lettem, megvédtem a helyem, a közalkalmazotti státuszt, de a „cég”, ami a súlyosabb dolgoktól védett meg engem, nincsen többé.

A tisztet is csak egyszer láttam, mikor kimentem a Duna-partra horgászni. Kétségbeesve kiabált egy süllyedő csónakból. Mikor kimentettem, és megkérdeztem, hogy mi a fenét csinált ott, csak ennyit felelt:

– Megpróbáltam a vízen járni.